

[Hagen Hagensen]

adgang til at kende alle politikundgørelser, idet det kun skal være det, der drejer sig om politiets opklaringsarbejde, der skal være forholdt dem, vil jeg sige: nej, der må også være et andet hensyn. Det er vores ordensmagts opgave at forhindre, at der begås lovovertrædelser. De forhold, som de skal have med at gøre dér, skal man vel heller ikke have kendskab til. Jeg vil da mene, det var helt forkert, hvis man havde haft kendskab til de forholdsregler, som ordensmagten i kraft af kundgørelser, og hvad de nu ellers har til det, skulle sætte ind ude på Nørrebro ved de uroligheder, der har været dér. Det ville være helt forkert.

Hr. Wilhjelm plejer at være så logisk i sin tankegang, men nu siger han, at borgerne skal have kendskab til de sanktioner, der anvendes over for disse forhold, altså til kundgørelser, der vedrører ordensmagtens opgaver. Sanktionen, hvis man laver en lovovertrædelse, står i straffeloven, og hvad dertil hører; dér har vi den med de strafferammer, der hører til. Det er dér, det findes. Det har intet med ordensmagtens forhold at gøre.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Man må spørge sig selv: hvem er det egentlig, VS vil mistænkeliggøre? Adressen er jo reelt politiet, justitsministeriet, rigspolitichefen. Lad os tage bare et enkelt eksempel. Hr. Wilhjelm nævner gang på gang justitsministeriet og rigspolitichefen og politiet og siger, at man ikke har fået de oplysninger, man ønskede – først i 1979 kom de frem. Ja men hvorfor tager hr. Wilhjelm så ikke og angriber justitsministeren? Man kunne få det indtryk, at det er den nuværende justitsminister, men i virkeligheden er det jo den tidligere justitsminister, hr. Wilhjelm rettelig skulle angribe. Men i stedet for at sætte navn på det kører hr. Wilhjelm videre med sin – jeg vil sige usmagelige hetz imod politiet, imod justitsministeriet, som er underlagt justitsministeren i sidste instans, godt bakket op af fru Ebba Strange.

Wilhjelm (VS):

Først til hr. Knud Lind. Jeg ved ikke, hvad det er, der er en usmagelig hetz. Det, vi gør, er, at vi anmoder om, at der er offentlighed om retningslinjerne for politiets arbejde,

i det omfang det ikke vanskeliggør opklaring af forbrydelser. Det kalder man en usmagelig hetz. Det synes jeg siger mere om hr. Knud Linds politiindstilling, end det siger noget om VS' forslag, så det skal jeg ikke spille nogen tid på.

Hr. Hagen Hagensen taler i al abstrakthed om, at forskellige grupper ikke skal have kendskab til politiets forholdsregler. Jeg vil godt bede hr. Hagen Hagensen præcisere, hvad det er, han mener. Der er jo ingen kundgørelser, der indeholder nogen forholdsregler i al almindelighed over for uro på Nørrebro, medmindre det netop er den kundgørelse, vi selv har ønsket undtaget, kundgørelsen om posterne, altså om kontrolstederne. Ellers er der ingen. Det kan være, at hr. Hagen Hagensen mener kundgørelsen om, hvornår man må anvende staven, hvornår man må anvende hundene, hvornår man må anvende tåregassen, hvornår man må anvende pistolerne. Her har borgerne efter min mening et fuldstændig klart krav på at kende grænserne for de forskellige sanktioner.

Jeg ved godt, at det ikke er formelt korrekt at tale om sanktioner i denne forbindelse, men reelt er det jo langt, langt vigtigere; end hvad der står i straffeloven af strafferammer. Det er for eksempel meget vigtigt, at en biltyv ved, om han kan risikere at blive skudt, om det er i overensstemmelse med politiets reglementer, at han, fordi han har stjålet en bil, risikerer at blive skudt eller, som vi oplevede det, bliver invalideret ved et skud, der rammer i rygmarven. Om han ved, at det er en reel risiko, er da nok så vigtigt som at vide, om strafferammen er 2 eller 3 år. Kriterierne for disse forskellige magtbrug fra politiets side må det være borgernes soleklare ret at have kendskab til for overhovedet at kunne diskutere, om det står i rimeligt forhold til de lovovertrædelser, der skal modvirkes. Jeg kan ikke se andet, end at hvis man nægter borgerne og offentligheden denne ret, svarer det præcis til det, jeg nævnte, at man havde en straffelov, der kun fortalte, hvad der var forbudt, men ikke fortalte, hvilke sanktioner man i givet fald risikerede ved at overtræde de forskellige forbud. Altså at man ikke anede, om den og den overtrædelse kun gav bøde eller gav hæfte eller kunne give så og så lang en fængselsstraf. Det er mindst lige så alvorligt, når det drejer sig